

PHẦN 3

Tại vũ hội, không có cô nào mặc đồ dài, cũng may cho Lộ San đã mặc kiểu quần áo riêng nên rất hợp thời trang.

Sau khi nhảy xong hai bản nhạc, Tạ Cách Luân tiếp đãi Cốc Minh và Lộ San rất ân cần. Tạ Đào Ý đi một vòng tiếp đãi khách, sau cùng nàng ngồi xuống bên cạnh Lộ San, trông cử chỉ nàng rất thích Cốc Minh, tự nhiên trong sự mến chuộng thông thường mà thôi, không phải nàng yêu Cốc Minh, vì Cốc Minh là bạn trai của Lộ San.

Lộ San gọi đùa cợt:

- "Thái Đào Khí" chắc mệt lắm hả?

- Minh là chủ mà, phải nhảy hết một vòng, không lẽ khiêu vũ với người này lại lạnh nhạt với người kia.

- Trong tương lai chắc chắn bồ sẽ là phu nhân của một viên chức ngoại giao nào đó.

Lộ San bỗng nhiên tự hỏi, nàng chỉ sợ Tạ Đào Ý sẽ hỏi mình đã kết hôn chưa thì khổ. Cũng may, Tạ Đào Ý đáp câu nói của nàng:

- Trời! Mình rất chán làm phu nhân của viên chức ngoại giao, chỉ vì mặt trăng của Trung Quốc không sáng lắm.

Âm nhạc lại trở lên, Tạ Đào Ý lập tức đưa tay ra hiệu. mời khách, Lộ San bèn nói nhanh:

- Chúng mình hãy nói chuyện thêm một chốc đã.

- Càng hay.

- Còn hai bác đâu vắng?

- Đừng hỏi. Ba tôi ở trên lầu đang quay đũa múa kiếm, dẫu chúng ta có làm ồn, ông cũng không cần biết. Còn má của mình đang khổ công xây thành đắp lũy. Minh và anh Luân thì khiêu vũ. Ba mình thì ông mê mẩn tiểu thuyết võ hiệp, má của mình thì say sưa điều binh khiển tướng, lão tài xế thích xem hí kịch, bà vú khi gặp mình thì nói tía lia, mình đặt cho bà cái biệt hiệu. là "mệ tía lia" cả nhà mạnh ai nấy mê theo sở thích của mình, cũng vui nhộn.

Kỹ thuật bông đùa của nàng vô cùng khéo, rất hấp dẫn gay cho kẻ đối thoại không ngưng được tiếng cười. Trừ Lộ San ra, Cốc Minh thấy có Tạ Đào Ý nói chuyện thôi cũng đủ thích thú.

Tạ Đào Ý và Cốc Minh đàm thoại, Lộ San vẫn ngồi cùng bàn, nhưng nàng không để ý nghe hai người nói những gì? Màu sắc của ánh đèn hồng mờ nhạt; khiến cho khách có cảm giác lâng lâng, trong không khí huyền ảo, Lộ San chỉ theo dõi hình ảnh chàng trai anh tuấn là Tạ Cách Luân, chàng đang dìu một cô bạn khiêu vũ, cô gái tóc lòa xòa phủ lên đôi vai, xoay quyanh trên sàn nhảy, phát phơ như ánh mây trôi, trong vô cùng đẹp mắt.

Tạ Cách Luân quả là tay cao thủ trong làng khiêu vũ, chàng nhảy luôn, không nghỉ bản nào, rất nhiều cô gái nhảy với chàng, Lộ San không sao biết cô nào là bạn gái của chàng.

Cô gái nhảy với Tạ Cách Luân mà nàng đang thương thức, đúng là mẫu người quý phái, nhịp bước nàng rất chững chạc, nàng lặng yên theo điệu nhạc, không hề nói lời nào.

Thật rất mâu thuẫn, nàng mơ ước được Tạ Cách Luân mời nàng nhảy một bản như lần đầu gặp gỡ, nhưng sao cùng nàng lại ước mong chàng đừng đến mời nàng.

Tại sao lại mâu thuẫn vậy? Bởi nàng rất ngại bản thân mình không tự chủ nổi trước sức hấp dẫn của chàng tra mà nàng cho rằng, khi lưu ý đến nàng nào thì khó ai mà chống lại. Nếu gặp nhau trong những ngày qua, dầu cho mặt kẻ mặt cũng không đến nỗi nào, bây giờ nàng đã kết hôn, chồng nàng hiện ngồi tại đây.

Mẹ nàng thường bảo: Muốn cho chồng trung tín với mình, trước hết mình phải trung tín với chồng. Theo ý nàng, người phụ nữ đã kết hôn mà còn lưu ý đến chàng trai nào đó, cũng như những chàng trai đã kết hôn, lại thương thức vẻ đẹp một cô gái khác cũng là thói thường. Huống chi, nàng đã ghi đậm hình ảnh của Tạ Cách Luân từ năm 14 tuổi, trừ nàng ra, Thượng Đế chưa chắc đã biết điều bí mật đó. Nếu Tạ Cách Luân đến mời khiêu vũ chưa biết nàng nên đồng ý hay khước từ?

Cốc Minh gọi nhỏ:

- Lộ San, anh sẽ mời nữ chủ nhảy một bản.

- Ồ! Nàng chỉ ờ theo câu hỏi của Cốc Minh, chớ lòng nàng đang suy nghĩ chuyện đầu đầu. Tại sao mình lại từ chối? Hôm nay mục đích của mình đến dự vũ hội, mình cũng là một cây mê vũ kia mà. Nếu Tạ Cách Luân mời, nhứt định mình sẽ nở nụ cười tươi như hoa, để chàng dìu mình ra sàn nhảy, nhảy...

Dứt bản nhạc, Cốc Minh và Tạ Đào Ý cùng trở lại bàn. Tạ Đào Ý rời khỏi bàn của vợ chồng nàng. Cốc Minh nói:

- Lộ San! Qua bản này, em sẽ nhảy cùng anh.

... Lộ San chỉ nở nụ cười.

Tạ Đào Ý bước đến nhìn Cốc Minh nói:

- Anh Minh, cô em bạn dì tôi nhảy rất đẹp, qua bản này thỉnh anh mời cô ấy nhảy một bản. Hà Lộ San, bồ không có ý kiến chứ!

... Lộ San lại chỉ nở nụ cười.

Tạ Đào Ý hướng vào Cốc Minh nói!

- Anh Minh! Hãy đến mời cô ấy đi, em sẽ giới thiệu. Hà Lộ San! Xin phép bồ, giây lát sẽ trở lại đàm đạo nhé.

Bọn họ cùng ra sàn nhảy, Lộ San nghe bản nhạc tuyệt vời, nhịp bước rất ảo diệu, trong lòng nàng vô cùng thích thú.

Giây lát sau, Tạ Đào Ý không trở lại, mà người đến trước mặt nàng là Tạ Cách Luân, thấy Tạ Cách Luân đến, tim nàng hồi hộp từng cơn. Thực ra đến vũ hội, được người mời nhảy là chuyện thường, có gì mà phải hồi hộp?

Nhưng trong ấy nó có nguyên nhân, cái người sắp mời nàng khiêu vũ là chàng trai mà nàng đã yêu thầm từ ba năm trước.

Tạ Cách Luân vẫn hào hoa, vẫn lễ độ mời nàng, tin nàng vẫn không ngớt đập nhanh trong lồng ngực, nhưng nàng vẫn làm tỉnh đứng lên để cho Tạ Cách Luân dìu nàng ra sàn nhảy.

Lúc đầu hai người không nói một lời nào, Lộ San có cảm giác động tác của Cách Luân và Cốc Minh không giống nhau. Cốc Minh thì gây cho lòng người khoan khoái đơn thuần. Tạ Cách Luân thì gây cho đối tượng những phút say sưa thâm trầm và tế nhị Phong cách chàng không khác một chất men mà không giống chất rượu thường; chất men của chàng khi uống vào nó sẽ ngấm từ từ vào cơ thể. Nhịp bước của chàng cũng không giống Cốc Minh hay những người khác, luôn cả nụ cười rất hào hoa trang nhã, khiến cho Lộ San có cảm giác thân hình nàng nhẹ nhàng phơi phới...

Lộ San quên tất cả, nàng để cho chàng dìu nàng bước theo cung nhạc say sưa, thanh thoả, yên lành, vui vẻ... Nàng đang say mê trong điệu nhạc dìu dặt, nhịp bước nhẹ nhàng, bỗng nghe tiếng thì thầm bên tai:

- Lộ San! Cô nhảy hay quá.

Nàng ngửa mặt lên nhìn chàng:

- Tại sao anh nói chuyện với em?

- Không nên nói hả

- Sao khi này em thấy anh cũng cô kia nhảy trọn bản không nói một lời nào, không khác những học sinh trong trường câm điếc vậy?

- A!

- Tự nhiên có lý do nào đó chứ.

- Cô muốn nghe lý do đó hả?

- Nếu chuyện nghe được mà không cho nghe, sợ e sẽ thiếu lễ độ với khách chứ.

- Tôi không thể nói bây giờ, chịu trở thành thất lễ thôi.

Họ cùng cười say sưa, không khác đôi bạn tình quen thuộc. Tuy Lộ San đã có chồng nhưng nàng mới 17 tuổi. Nàng nhỏ giọng:

- Có lẽ anh đành chịu thất lễ?

- Tôi không nghĩ điều đó trước mặt cô.

Lộ San lại ngước mặt lên nguýt chàng, hàm chứa những hỏ thẹn và vui thích. Tạ Cách Luân tiếp lời:

- Tôi có thói quen, khi khiêu vũ với cô nào mình không thích, thì tuyệt đối không nói chuyện.

- A!

- Cổ quái lắm hả cô?

Cổ quái thật, hiềm vì bản nhạc quá ngắn, bằng không, nàng nhất định phải hỏi cho ra lẽ, thực ra chàng trai nàng đã yêu từ trước, tánh tình rất cổ quái, nhưng đối với phái nữ chàng có cái hấp dẫn kinh người, có lẽ cũng vì nhờ tánh cổ quái đó cũng nên.

- Lộ San! Gương mặt cô ửng hồng.

- Đâu có chi.

Nàng bạo dạn mà trẻ lòi, nhưng đôi má nàng cảm thấy nóng rang. Chàng khiêu vũ và nói chuyện, quả nhiên nàng say thích lời nói và cử chỉ của chàng.

Bỗng Lộ San cảm thấy kiêu ngạo, cảm thấy lo lắng. Kiêu ngạo vì trong dạ hội này, chàng chỉ thích một mình nàng. Lo lắng vì chàng say mê nàng quá trẻ.

- Lộ San! Hôm nay được biết cô, lòng tôi cảm thấy muôn vàn sung sướng.

Câu nói ấy dường như chàng đã nói tại An Bình Cổ lũy rồi? Hiện giờ chàng nói thêm lần nữa, khiến cho quả tim của Lộ San cảm thấy đau nhói, hôm nay chàng mới nhận biết nàng, nhưng mấy năm trước đây nàng đã yêu chàng, nàng giả vờ như không lưu ý nói:

- Tự nhiên! Do đó anh đã quên những phụ nữ mà anh đã gặp.

- Có lẽ chúng ta đã từng gặp nhau, để tôi nhớ lại xem... Xin lỗi, nhớ không ra rồi.

- Anh còn nhớ cách đây ba năm tại một vũ hội ngày lễ đàn sanh không?

- Để tôi nhớ lại. A phải rồi! Có phải cô là một nữ học sinh đi cùng một cô nữ sinh Đại học.

- Lúc đó, tôi tưởng cô ấy là bạn gái của anh.

- Cô ấy không phải là bạn học, cũng không phải là bạn gái của tôi, tôi đến đó là do người khác hướng dẫn.

- Tôi còn nhớ cô ấy mặc váy hồng, khi khiêu vũ xong, bèn hướng anh mà làm dáng.

Như chạm đến ký ức của Tạ Cách Luân, chàng nhìn trân Lộ San với vẻ thích thú:

- Tôi nhớ ra rồi, lúc đó cô là một cô gái nhỏ rất lí lắc. A! Sau đó ba năm, trở thành một cô gái đẹp duyên dáng. À, hôm nay tại Cổ lũy An Bình, chắc cô đã nhớ lại tôi?

- Nhớ chứ.

Nói xong, nàng cúi xuống, sợ Cách Luân nhận xét vẻ mặt của nàng. Dứt bản nhạc, Tạ Cách Luân đưa nàng về vị trí cũ, chàng nói khẽ:

- Cô Lộ San, hai khúc nhạc này khiến cho lòng tôi khó thể quên được.

Nàng chỉ liếc sang Tạ Cách Luân mỉm cười mà không nói, thật ra nàng đã mất bình tĩnh.

Đến lúc nàng nhảy với Cốc Minh, lòng nàng có cảm giác rất băn khoăn. Cốc Minh đối với nàng rất đẹp, mới kết hôn trong tuần đầu trăng mật, không nên có một chút ý tình nào với Tạ Cách Luân. Trong quá khứ yêu chàng hào hoa đó thì còn tha thứ được, hiện giờ nàng là gái đã có chồng!

Phong thái đơn thuần của Cốc Minh khiến cho nàng rất khoan khoái, cái khoan khoái đó nói đã cảnh tỉnh nàng trong cơn mê? Nàng như siết chặt mối dây ân ái với Cốc Minh, có thể chuộc tội lỗi về tinh thần mình đã óc ý nghĩ lệch lạc? Nàng có cảm giác nên rời nơi đây càng sớm càng tốt, bằng không, Tạ Cách Luân sẽ đến mời, nàng không muốn lần thứ hai sa vào vực thẳm của tình cảm. Tạ Cách Luân đúng là một chàng trai có sức hấp dẫn nếu nàng không dấn nổi dục vọng sẽ ngã vào vòng tay chàng, chừng ấy sẽ giải thích thế nào với Cốc Minh.

Nghĩ thế, nàng quả quyết rời khỏi nơi đây, chỉ vì nàng biết rất rõ, nếu khiêu vũ với Tạ Cách Luân nữa, nàng không thể tự chủ được. Cái hình ảnh đã giấu kín trong tim mấy năm qua, nó rất dễ dàng sống dậy, nàng cố gắng áp chế:

- Cốc Minh! nhảy xong bản này chúng ta nên về.

- Em...

- Bỗng nhiên trong mình em cảm thấy hơi mệt.

Cốc Minh lộ vẻ kinh hoàng:

- Chúng ta ngồi chờ dứt bản nhạc này sẽ từ giã anh em của Cách Luân.

- Cũng được.

Trong quá khứ, không khi nào Lộ San đi khiêu vũ lại bỏ về nửa chừng, nàng có thể nhảy luôn một lượt mười bản nhạc cũng không thấy mệt. Trong lúc đó, ngoài sàn nhảy họ đều nhau nhảy nhót như họ quên tất cả sự vật bên ngoài.

- Lộ San! Anh dắt em ra ngoài để cho có không khí trong lành.

- Em ngồi nghỉ giây lát đã.

Nàng lưu ý thấy Tạ Cách Luân không hề nghĩ ngợi chàng nhảy rất đẹp, rất thư thả. Sắc mặt chàng bỗng nhiên biến đổi, dường như chàng phát hiện không thấy bóng Lộ San trong sàn nhảy. Mắt chàng chăm chú hướng sang Lộ San, chàng muốn cấp tốc đến hỏi nàng tại sao không khiêu vũ nữa?

Còn Lộ San? Nàng cũng rất ân hận không được nói lớn lên rằng, em đã có chồng rồi. Bản nhạc vừa dứt, anh em Tạ Cách Luân bước thẳng đến chỗ nàng ngồi, Tạ Đào Ý cướp lời:

- Tại sao không khiêu vũ nữa?

- Chỉ vì...

Lộ San tiếp lời Cốc Minh:

- Trong mình tôi bỗng nhiên cảm thấy không được khỏe, chúng tôi xin kiêu về trước.

- Cảm ơn anh và cô Đào Ý hết lòng khoản đãi trong buổi dạ hội hôm nay.

Cốc Minh vừa khách sáo xã giao, vừa cầm chiếc xách tay hộ Lộ San, anh em Tạ Cách Luân thấy không thể giữ lại được, bèn đưa khách ra cửa. Cách Luân mở cửa xe cho khách lên, đồng thời chàng mở máy cho xe chạy. Không bao lâu xe ngừng trước lữ quán. Cốc Minh đôi ba lần cảm ơn chàng. Tạ Cách Luân quơ tay giã biệt chàng, đôi mắt không quên hướng sang Lộ San.

Cốc Minh đi xuống lầu, Lộ San không tỏ ra một chút mệt nhọc nào, chỉ vì tim nàng vọng động, vừa rồi lại bị đôi mắt của Cách Luân chiếu sáng nàng, khiến cho tâm thần càng bất định thêm. Quả tim nàng vẫn đập liên hồi.

Đã 10 giờ rồi, chắc Cách Luân đã về đến nhà, chàng chạy xe rất nhanh, Lộ San thầm sợ cho chàng sẽ gặp rủi ro? Nàng như có cảm giác lạ, bèn gọi Cốc Minh:

- Cốc Minh! Sao anh không gọi điện thoại...

- Gọi cho ai? Em muốn mời y sĩ hả?

- Không, em muốn anh gọi điện thoại cho anh em Tạ Đào Ý để cảm ơn họ một lần nữa.

- Biết địa chỉ đâu mà gọi?

- Coi kia! Tạ Cách Luân đã có đưa danh thiếp cho anh?

- Phải rồi, anh đi lấy danh thiếp.

Cốc Minh gọi điện thoại xong, trở lại nói:

- Đã xong rồi, chính Tạ Cách Luân tiếp chuyện.

- À, Cách Luân đã về đến nhà rồi. Thế là hay lắm!

Cốc Minh không lưu ý đến lời nói của nàng, chàng chỉ lo lắng cho nàng:

- Lộ San! Có nên mời y sĩ đến không?

- Không. Cốc Minh, anh không nên lo lắng lắm, chỉ tại vũ hội em cảm thấy chóng mặt một chút thôi, hiện giờ đã hết rồi. Cốc Minh, chắc anh mệt lắm!

- Không thấy mệt. Anh sẽ săn sóc cho em nghỉ trước, anh sẽ nghỉ sau.

Nàng úp mặt vào ngực chàng:

- Cốc Minh! Chỉ lớn hơn người ta một tuổi mà đòi dỗ người ta ngủ chớ.

- Ở nhà thì khác, đi ra đường như định phải săn sóc cho em, dầu cho lớn hay không lớn hơn, là chồng. Anh phải có bổn phận.

- Từ này em sẽ làm tròn bổn phận vợ hiền.

- Lộ San! Anh chọn em đều đó, nên lúc em vừa 15 tuổi, anh đã bắt đầu yêu em.

Nàng bỗng nhiên nhớ ra, lúc 14 tuổi nàng đã biết yêu Tạ Cách Luân. Khi kết hôn, trong tuần trăng mật lại gặp người yêu cũ. Điều đó không thích thú sao? Phải rồi, rất thích thú nhưng đáng sợ.

- Lộ San! Em nghĩ gì mà không ngủ?

- Em đâu có nghĩ gì.

- Em muốn đi tắm không?

- Muốn.

Nàng ngồi dậy lạ làng, tự nghĩ nên đi tắm cho khỏe khoắn và có thể gột rửa hình ảnh của Tạ Cách Luân lảng vảng trong đầu óc, hình ảnh đó, càng vương bận chừng nào càng sợ chừng ấy.

Hình ảnh của Tạ Cách Luân pha trộn trong sự yêu đương của Cốc Minh.

Phải rồi, Cốc Minh yêu nàng cũng đủ lắm rồi, nàng ước mong phương thuốc yêu đương của Cốc Minh nó sẽ gột rửa hình bóng của Tạ Cách Luân.

Tuy Cốc Minh thấy vợ mình có vẻ thất thường, nhưng chàng tự nhủ, các cô gái trẻ mới kết hôn thấy đều như thế, huống chi nàng mới 17 tuổi, bỗng nhiên bị gọi bà Minh hay mợ Minh về tâm lý có phần khó chịu.

Chàng đâu có ngờ, không ngờ cô dâu nho nhỏ, khi vừa 14 tuổi đã biết yêu một người, hôm nay gặp lại người đó, khiến cho biển lòng nàng lại dậy sóng ba đào. Cũng may cho nàng còn vữa tay chào lái con thuyền lý trí, cố lái cho thuyền đó đến bờ bến. Cốc Minh hỏi thúc:

- Lộ San! Hãy đi tắm đi.

Nàng uể oải ngồi dậy, Cốc Minh lấy đôi giày đem đến cho nàng, nàng vươn vai nói:

- Cám ơn anh.

Giọng nàng có vẻ xúc động nếu tại nhà, chàng sẽ bồng nàng vào phòng tắm, một bước chàng cũng không để cho nàng đi, bởi sợ nàng mệt.

- Cốc Minh! Em có cần thay đổi quần áo không?

- Kìa, anh đã mang đến cho em rồi đó.

Nàng tắm lần này là lần thứ ba trong ngày, nàng đến nằm nghỉ khoan khoái trên giường. Cốc Minh vì lo cho cô vợ mới mà làm tất cả việc lớn đến việc nhỏ, tuy nhiên, chàng cảm thấy rất thích thú và siêng năng.

- Lộ San! Có cần anh giặt vớ cho em không?

- Thôi mà, anh hãy đi nghỉ đi!

Nàng nhìn Cốc Minh và tự nghĩ, nàng ưng Cốc Minh làm chồng thật rất xứng đáng, chẳng những chàng yêu nàng rất nồng nàn, êm dịu, gia đình lại giàu có.

Trong lúc nàng nhìn Cốc Minh để nhận xét thì trong đầu óc nàng lại hiện lên hình ảnh của Cách Luân, khối óc nàng nào phải là chất mật, mà Tạ Cách Luân mãi theo vẩn vít?

Trong ảo giác mơ màng, nàng tưởng người nằm bên cạnh mình là Tạ Cách Luân, may mà Cốc Minh vừa gọi nàng, bằng không nàng sẽ mớ gọi tên Tạ Cách Luân cũng không chừng?

- Lộ San! Chắc em nhớ nhà?

Nhớ nhà? Nghe nói đến hai tiếng nhớ nhà, bỗng nhiên nàng cười khúc khích, Cốc Minh nghe nàng cười, chàng lấy làm vui. Chàng bèn đưa cánh tay cho Lộ San gối đầu, quên những cái gối đầu tê buốt của ngày qua. Trong lòng Lộ San cảm thấy khó yên, nàng chỉ còn nghĩ cách xoay mình trở lại, ôm lấy Cốc Minh mà hôn tới tấp, nàng cố ý dùng cái thích thú ấy mà xui đuổi hình bóng của Tạ Cách Luân lại càng to lớn hơn, càng sống động hơn, không khác một con cá to lớn đang bơi lội trong linh hồn nàng.

Nàng không thể khắc chế được, bèn lo sợ kêu lên:

- Cốc Minh! Em sợ...

Chàng siết chặt vòng tay vào thân hình nàng:

- Tại sao tự nhiên lại sợ gì? Lộ San, đừng sợ gì cả, không phải anh ôm em nằm trên giường đây sao mà sợ?

Lộ San úp mặt vào ngực chàng. Nàng bỗng cảm thấy mình rất vô lý, vô cớ lại sợ gì? Chuyện thế đó, khiến cho Cốc Minh đã mất hoàn toàn niềm vui. Chàng chỉ còn đỡ cho nàng ngủ mà thôi. Lộ San đã mất ngủ hẳn lúc tỉnh lúc mê, trong cơn mê, nàng kêu lớn:

- Cốc Minh? Anh giúp em đi mua đồ cho em được không anh?

- Em thấy bụng đói hả?

- Không, em cần uống thuốc ngủ.

Như sét đánh bên tai, chàng lật đật ngồi dậy, nhìn nàng hỏi:

- Lộ San! Nếu em thấy trong mình không khoẻ. Hãy nói cho anh biết để đi rước thầy thuốc.

Lộ San thấy chàng lo lắng, khiến nàng không yên lòng, nàng gắng gượng nhoẻn miệng cười nói:

- Cốc Minh! Ngày hôm kia, hôm qua, ngày nay chúng ta không ngủ được nhiều, đêm nay nên ngủ sớm hơn một chút.

- Lộ San! Anh không làm rộn em. Hãy ngủ đi.

- Em muốn có được một liều thuốc ngủ để ngủ sớm một chút, bằng không, gương mặt em mệt mỏi khó coi lắm.

Chàng vỗ nhẹ vào lưng nàng:

- Anh sẽ đi mua thuốc cho em.

- Gọi người hầu phòng đi mua thì được rồi.

- Họ đi mua mình không yên lòng, để anh đi chắc ăn hơn.

Cốc Minh mặc y phục đi rồi, nàng cảm thấy ăn năn lời nói dối của mình, tại sao lại dối gạt người chồng chân thành? Bằng không, cũng chẳng biết phải tính sao?

Nàng nằm một mình nhỏ đôi giòng lệ sấm hối. Đêm nay nàng dùng mấy liều thuốc ngủ để xua đuổi hình ảnh của Tạ Cách Luân.

Trời chưa sáng hẳn, một giấc mộng kỳ dị làm cho nàng giựt mình sực tỉnh, đầu hôm quên tắt đèn, làm cho nàng chóa mắt. Cốc Minh liếc nhìn nàng đang nằm ngay nằm ngay ngấn ngủ say. Chàng rất vui mừng, chàng say sưa nhìn tư thái ngủ say của vợ. Chàng muốn hôn vợ, nhưng sợ nàng giựt mình thức giấc.

Sáng ra, chàng thấy rất vui, vì nàng còn đang say trong giấc ngủ. Chàng muốn thưởng thức trọn vẹn hình dáng nàng đang ngủ, nên định trở mình lại, Lộ San cũng trở mình, nhưng chưa thức giấc, lúc bấy giờ hai mặt đối chiếu nhau, trong khi Cốc Minh thích thú nhìn nàng bỗng chàng phát hiện ra trên má nàng hiện còn dấu nước mắt, chàng không thể giải thích tại sao?

Lòng chàng băn khoăn khó chịu, không biết việc gì đã xảy ra khiến nàng không vừa ý? Chàng khẽ sát miệng lại, dùng lưỡi liếm nhẹ những vết nước mắt còn đọng trên má nàng.

- U... ư... Nàng giựt mình tỉnh giấc nàng gọi nhừa nhựa:
- Cốc Minh!
- Ồ! Anh đây.
- Mình ngủ tại đâu đây?
- Lộ San, em ngủ bên cạnh anh.
- Tại nhà mình hả?
- Em quên sao? Chúng đi hưởng tuần trăng mật trong lữ quán tại Đài Nam.
- Chỉ có em với anh hả?
- Đúng rồi, em hãy mở mắt ra xem.
- A! Mặt trời rất đẹp, Cốc Minh! Anh hãy mau buông rèm cửa sổ xuống.
- Bóng đèn, chớ đâu phải mặt trời.
- Trời lại không ánh sáng sao?
- Chưa sáng.

- Em không chịu ánh đèn sáng đâu. Cốc Minh! Em hồng thèm rửa mặt đâu, em hồng muốn anh nhìn em, xấu lắm.

- Hiện tại em rất đẹp kia mà.

- Thật hả? Cốc Minh! Chỉ cần anh nói em đẹp là được rồi, anh hãy tắt đèn đi.

- Để anh tắt đèn.

Trời chưa sáng rõ lắm, tắt đèn trong phòng vẫn còn bóng tối lơ mờ, chỉ nghe tiếng Lộ San:

- Cốc Minh! Hãy đến gần đây, em sợ!

- Lộ San, đừng sợ gì. Anh ôm em trong lòng đây, em lại sợ gì?

- Hết sợ rồi. Cốc Minh! Sao lông chân nhiều vậy nè?

- Con trai lông chân nhiều sẽ gặp vận may, bởi vậy anh kết hôn với một người vợ vô cùng đẹp đẽ.

- Em đẹp lắm sao?

- Thật đẹp, muôn ngàn lần đẹp.

Trong phòng lại lặng lẽ, Lộ San lại nghĩ đến Tạ Cách Luân, chàng ta là người con trai thiếu vận may. Gặp nhau quá trễ, nên chàng không cưới nàng làm vợ, có lẽ trên chân chàng ít lông hơn Cốc Minh!

- Lộ San! Em nhìn thấy mặt anh rõ không?

- Không.

- Anh cũng nhìn không thấy em. Chúng ta bày ra trò chơi này được không?

- Làm sao?

- Thí dụ, em chỉ định coi anh phải hôn một nơi nào chẳng hạn như: Môi, mũi, mắt, tai... Nếu anh hôn không trúng thì anh thua.

- Rất hay.

- Em chỉ định nơi nào?

- Để nghĩ xem... Hôn mắt đi.

... Cốc Minh làm theo lời giao ước.

- Ê, thua rồi, hôn vào mũi người ta.
- Anh thua rồi. Em phạt thế nào tùy ý?
- Em hông biết, anh nói đi.
- Phạt anh hôn lại lần nữa.
- Em hông chịu đâu.

Lộ San không muốn cho chàng thất vọng, nên để cho chàng tự do hôn nàng, bởi chàng là chồng rồi chứ gì nữa!

Nàng dịu giọng:

- Cốc Minh, chắc anh đã thất vọng?
- Không, anh không bao giờ thất vọng, Lộ San! Em hãy nhìn ra cửa sổ, trời đã sáng rồi, chúng ta còn đi du ngoạn đừng để phải kéo lê chiếc thân mệt mỏi coi được?
- Anh đối xử rất đẹp với em.
- Lộ San! Chúng ta cùng đùa giỡn một khoảnh khắc là anh cũng đủ vui rồi.

Họ quần quýt nhau đến trời sáng rõ, bỗng nhiên Lộ San đề nghị:

- Cốc Minh! Chúng ta nên chấm dứt hay hủy bỏ chương trình du ngoạn Đài Nam này đi!

Cốc Minh lộ vẻ kinh ngạc:

- Lộ San! Em nói sao?
- Không khí Đài Nam không mấy tốt, em muốn về sớm là hơn.

Thực ra không khí Đài Nam tốt hơn Đài Bắc nhiều Cốc Minh không thể ngờ, cũng không hề biết được điều thâm kín tận trong đáy lòng người vợ trẻ... Chỉ vì có sự hiện diện của Tạ Cách Luân ở Đài Nam. Nếu không sớm rời nơi đây, như định sẽ gặp lại Tạ Cách Luân. Khi gặp chàng trai hào hoa đó, nàng sợ mình không thể vùi chôn những cảm tình đã có với chàng.

Hiện nay, Lộ San gặp lại người yêu từ ba năm trước, nàng cảm thấy còn yêu chàng hơn. Nhưng nàng là gái đã kết hôn, không thể một lần cùng yêu hai gả

đàn ông. Lý trí nàng bảo nàng phải cương quyết loại hẳn Tạ Cách Luân, chỉ yêu một Cốc Minh mà thôi.

Cốc Minh như một chàng ngớ ngẩn, không hiểu được lý do nào khiến nàng hủy bỏ cuộc du ngoạn này? Chàng đâu có ngờ càng sớm rời Đài Nam càng có lợi cho chàng.

- Lộ San, Đài Nam là nơi có nhiều thắng, cổ tích, đẹp như thế cho em thương lắm, em không thích du ngoạn sao?

Lộ San cũng có phần rúng động, nhưng cái điều quan hệ là nàng đang in dấu hình bóng Tạ Cách Luân, nàng không tiện nói ra.

Cốc Minh tiếp lời:

- Tùy em, sau này có dịp chúng ta sẽ đến đây lần nữa. Lộ San! Chúng ta sẽ đến du ngoạn Đại Bối Hồ. Tả Đinh Xuân Thu Các. Chiều lại, đến Ái Hà đi tản bộ, sau đó sẽ tìm một thảm cỏ bằng phẳng mà ngồi để trò chuyện, nếu em đồng ý nghe chuyện tích Hằng Nga du nguyệt điện, anh sẽ kể cho em nghe, sau đó anh sẽ khen em đẹp như Hằng Nga. Được không?

- Cốc Minh! Em vô cùng cảm kích lòng tốt của anh có lẽ...

Có lẽ nhờ Cốc Minh cứu vớt nàng, vì nàng đang đắm chìm trong sóng gió của biển tình. Cốc Minh tiếp:

- Em không nên nói tiếng cảm kích. Lộ San! Hãy đi, chúng ta đi chuyển xe lửa sớm, trời còn mát.

- Hay lắm.

- Em còn bận trang sức, anh sẽ gọi người hầu phòng đem đồ điễm tâm.

- Ồ! Sau khi dùng điễm tâm xong, hai người cùng rời lữ quán để xa rời Đài Nam, Lộ San cắn chặt răng lại, nàng không gọi điện thoại cho anh em Tạ Đào Ý hay tin, vội vã đi như trốn nợ.

Tám giờ rưỡi, Tạ Cách Luân từ trên lầu đi xuống, chàng vừa đi vừa huýt gió, bước sang phía hữu vỹ cửa phòng của Tạ Đào Ý gọi:

- Đào Ý! Hãy thức dậy, mau đi.

Giây lát, trong phòng nghe tiếng nhựa nhựa:

- Gọi gì vậy? Đêm qua thức nhảy mệt gần chết. Bây giờ không cho ngủ nữa. Chán quá.

- Em quên rồi sao, ngày hôm qua đã hứa với Lộ San, sáng hôm nay đi dạo mà? Dậy mau đi.

Tạ Đào Ý như tỉnh giấc, lật đật cài khuy áo, tóc rối bù. Gương mặt ngái ngủ mở cửa bước ra. Tạ Cách Luân nhìn nàng mà lắc đầu:

- Trông hình dáng của em, thật anh khó mà nín cười cho được.
- Cũng may anh là anh của em chứ không phải là bạn trai.
- Bạn trai của em đêm qua sao không đến?
- Có lẽ hẳn không yêu em.
- Em thất vọng lắm hả?
- Em tuyệt nhiên không nhỏ một giọt lệ.
- Chắc rầy rà nhau rồi hả?
- Hẳn thích làm ồn lên!
- Chắc chiều hôm qua em không mời hẳn?
- Em là gái mà mời con trai là đạo lý gì?
- Em là nữ chủ nhơn nếu không mời hẳn đi, cũng thông báo cho hẳn biết chứ.
- Chừng nào hẳn đến năn nỉ em, rồi sau đó sẽ hay!
- Thật em đúng là gàn.
- Anh khỏi cần biết đến.
- Chỉ còn hôm nay vì ngày mai anh phải đi rồi. Hãy mau rửa mặt, còn đi dùng điểm tâm nữa chứ.
- Cần ăn quái gì?
- Ý! Không ăn điểm tâm chịu sao nổi!
- Tại nhà không có sao?
- Được, thôi thì ăn tại nhà. Mau đi, trễ quá, bọn Lộ San sẽ rời lữ quán đây.
- Em hông đi.

- Ý, sao vậy? Chiều hôm qua nói nghe hay lắm mà, đã hẹn với người ta đúng tám giờ, bây giờ đã chín giờ rồi, lẹ đi!

- Em hỏi anh, tìm Hà Lộ San làm gì?

- Thì nàng là bạn học của em, có mấy khi nàng đến Đài Nam, không lẽ chúng mình chẳng hướng dẫn người ta đi du ngoạn? Hơn nữa, xe của ba có ở nhà.

- Sao anh biết hôm nay ba không dùng xe?

- Anh có hỏi chiều qua rồi.

- Anh muốn gặp Hà Lộ San để tính toán gì?

- Không, đâu có chi mà tính toán.

- Nhứt định anh đã yêu nàng?

- Không.

Tạ Đào Ý bỗng cười lên khanh khách, Cách Luân bị em chộ, chàng cảm thấy khó chịu bèn hỏi:

- Em cười gì vậy?

- Cười anh ngoan cố, không thú nhận mình đã yêu Hà Lộ San chớ gì.

- Vậy hả? Có lẽ khó...

- Khó một điều là Hà Lộ San đã có bạn trai khá thân mật chớ gì?

- Kể gì chuyện đó, bọn họ dường như chưa kết hôn.

Anh em họ thuộc vào hạng người nói thật làm thẳng, họ không màng hỏi thăm nên không biết Hà Lộ San đã kết hôn chưa? Nhưng họ đã biết Hà Lộ San và Cốc Minh quan hệ thế nào rồi? Không khăng khít sao lại cùng ở chung khách sạn?

Thấy thái độ của anh. Đào Ý lấy làm lạ hỏi:

- Tác phong của anh thế nào mà nghĩ điều đó?

- Tác phong Tây phương.

- Cũng không nên theo đuổi kỳ như vậy.

- Vậy em không thấy ngày hôm qua anh đang hoảng đó sao?

- Làm dáng phớt tỉnh như quân tử Ấng Lê.
- Đào Ý, em có ấn tượng Cốc Minh như thế nào?
- Theo ý anh...
- Chàng ta là người hiếu động.
- Em không lưu ý làm gì, không khéo tình bạn học sẽ hoá ra tình địch.
- Có lẽ em không thể quên đặng gã bạn trai hay làm ồn ào với em đó hả?
- Em với hắn tuy hay cãi vã, nhưng khó quên nhau.
- Đó là vấn đề sau này; bây giờ chúng ta chưa tiện nói đến. Tiểu thơ! Xin cô hãy rửa mặt và thay đổi y phục cho lạ đi, mọi việc nên gác lại.
- Xem dáng điệu. anh đủ biết hôm nay quyết theo đuổi Hà Lộ San cho được.
- Tiểu thơ! Đã chín giờ rồi.

Mặc cho chàng hồi thúc, đến 9 giờ 15 phút, cô em trang điểm mới xong, anh em họ cùng ra xe.

- Anh à, em có bệnh đau tim, khuyên anh đừng bay xe quá nhanh.

Tuy nói thế, nhưng Tạ Cách Luân bay một mạch đến trước cửa lầu quán vợ chồng Lộ San ở:

- Ái chà! Thượng Đế ôi! Con còn sống hay sao?
- Tiểu thơ! Cô còn sống thì tốt lắm rồi.

Tạ Cách Luân chất chứa niềm vui thích trong lòng, nên khi bước lên xe là anh ta sẩy một mạch đến lầu quán. Tạ Đào Ý không xuống xe vì nàng đang còn kinh hồn lạc phách vì ông anh lái xe chạy như điên. Giây lát sau, thấy ông anh từ khách sạn đi ra, nàng hỏi lớn:

- Bọn họ đã đi rồi hả anh?

Tạ Cách Luân vừa bước lên xe mở máy vừa nói:

- Họ đã rời Đài Nam từ sáng sớm.

Tạ Đào Ý lấy làm lạ nói:

- Tại sao họ không gọi điện thoại cho mình biết cả?

- Cũng tại nơi em.

- Em...

Tạ Đào Ý đành lặng thinh. Cách Luân tiếp:

- Em đối với Cốc Minh không một điểm cảm tình nào phải không?

- Em không thích nhìn một người con trai chạy đuổi theo một cô con gái khác.

- Ồ!

- Trừ Hà Lộ San ra.

- Tại bạn học của em họ thích anh, chứ không phải nhờ em thổi phồng anh, bởi anh là một lưu học sinh có phong cách tây phương, có điều gì đó không hợp với họ, có lẽ vì thế mà Hà Lộ San không muốn gặp lại anh? Luôn cả điện thoại nàng cũng không gọi, lại sẽ lên mà rời Đài Nam.

- Em làm rồi.

- Có thể tại anh yêu người ta vồn vã quá cũng không chừng?

- Cũng có phần đúng.

- Đừng ở đây tán chuyện mộng mơ, hãy trở về nhà. Dạ dày em nó đã kêu rồi, kiến gì ăn cái đã.

- Ở nhà cũng có thức ăn vậy

Tạ Đào Ý nguýt anh, vừa bực tức vừa tức cười. Nàng lặng thinh giấy lát nói:

- Khi ra đi thì phóng nước đại như bay, bây giờ trở về lại rề rề như con bò vậy đó.

- Phóng xe mãi ghê quá, có lẽ đã kinh nghiệm nhiều thầy tử nạn về phóng xe rồi nên anh cũng ngán.

- Xuyt, xuyt! Nói kiểu đó nghe thật là...

Tạ Cách Luân không đáp, chàng cho xe chạy nhanh hơn. Tạ Đào Ý hỏi:

- Hôm nay anh có muốn tìm bạn học của em để đi du ngoạn không?

- Không cần.

- Tại sao vậy?

- Tại muốn ngủ cho khỏe để mai lên đường. Hơn nữa bao tử của anh lúc này cảm thấy không được khỏe.

- Hà Lộ San đi rồi nên anh sanh đủ chứng bệnh, cũng may Hà Lộ San không phải là bạn gái của anh, bằng không, đi Mỹ Quốc anh cũng không đi nữa. Nghĩ ma lực của con nhỏ đó ghê thật.

- Cô ấy bây giờ đẹp quá, anh đâu ngờ cô nhỏ trước đây ba năm, khiêu vũ xong là nhăn mặt giểu cợt, hôm nay dè dặt cô ta đẹp mặn mà vậy.

- Bây giờ anh có tính gì không?

- Không, đến nhà thì em xuống xe.

- Anh đi đâu?

- Phóng xe một vòng.

- Đùng, tình cảm anh đang xao động mạnh không nên chạy xe nhan mà nguy hiểm...

Chàng nháy cô em gái:

- Xuyt, xuyt! Nói kiểu đó thật là...

- Ê! Xin đừng si tình cô bé mà hành động kiểu đó không nên đa nhé!

Tạ Đào Ý vừa nói vừa tìm cách ngăn anh, nàng kéo Cách Luân ra ngoài xe, đi thẳng đến nhà khách. Nàng hỏi người ở cho biết, mẹ nàng chưa dậy, ba nàng vừa tập thể thao xong, ông chưa đến sở, vì phải xem gấp bộ võ hiệp tiểu thuyết.

Tạ Đào Ý kéo Cách Luân ngả nghiêng ngả ngửa vào nhà trong. Cách Luân thấy phòng của em người ở chưa dọn dẹp, nên rất lộn xộn, bèn nói:

- Đào Ý! Anh tin rằng phòng của Lộ San không giống như kiểu phòng của em đâu.

- Luôn cả chỗ đại tiện của Lộ San cũng thơm hơn em nữa chớ gì?

- Xuyt xuyt! Nên giữ vệ sinh chút chớ!

- Anh à, ngày mai anh lên đường, không nên để cho tinh thần điên đảo, nếu muốn theo đuổi Hà Lộ San thì khi trở về sẽ đeo đuổi. Nhớ, lần sau đó về phải mua gì cho con nhỏ này à.

- Anh hỏi em, sau này anh về, em có giúp anh không?

- Giúp theo đuổi người đẹp Hà Lộ San hả?

- Em biết rõ, còn hỏi anh làm gì nữa.
- Được, em sẽ giúp anh.
- Hay lắm, em muốn gì anh mua cho.
- Em muốn toà lầu đài chọc trời tại Nữ Ước, anh mua vô bao gói về cho em được hôn?
- Em có toàn ý nghĩ trong giấc mộng mơ không à.
- Đây, em muốn các loại áo kiêu, và đồ trang sức, nhớ nhen? Em sợ mãi nhớ Hà Lộ San rồi dặn sớm mai chiều lại quên đi hết.
- Tiểu thơ! Kẻ này xin hứa giữ lời.